

Hồi 20

Trên Hôi Nhạn Phong

H

ắc y lão nhân lắc đầu, giọng cảm khái:

- Đoạn công án Bạch Hạc bảo ấy thật trong lịch sử võ lâm chưa từng có bao giờ có, đấy là việc thảm, là mối trăm oan lớn lao nhất. Nếu quả Tả Giám Bạch còn có con trai hoặc con gái gì đó sống sót trên đời, cũng đáng kể là một kỳ tích, đủ biết hoàng thiên còn có mắt.

- Nhưng sự việc đã xảy ra trên mười năm, đầu cho con cái nhà họ Tả còn sống, cũng không sao tra rõ được việc năm xưa. Lão tiên bối đã không sợ bạo lực, một thân một mình đứng ra chống đối toàn thể võ lâm đủ thấy hào khí cũng đảm lược, người thường không sao sánh kịp. Vậy người phải tái xuất giang hồ nói lên mấy lời công đạo, hoặc giả điều tra chân tướng và công bố cho võ lâm ai nấy đều rõ, biết đâu chẳng vạch được âm mưu ác độc bên trong, gỡ mối trăm oan cho nhà họ Tả, vì lẽ gì lão tiên bối không hành động?

Ngừng giây lát chàng tiếp lời:

- Gặp trường hợp nhóm người thần bí kia không phải thuộc giòng họ Tả, mà chỉ mạo danh đội lốt để làm chuyện khác, thì lão tiên bối lại càng nên ra mặt, nói lên mấy lời công đạo cho nhóm người xấu xa đó giải tán đi, thiết tưởng ấy là hành vi của những bậc đại nhân đại nghĩa. Nói vắn tắt đầu gì nhóm người thần bí ấy sở dĩ khuấy động giang hồ cũng đều vì câu nói không đầu của lão tiên bối khi xưa, nên bất luận thế nào lão tiên bối cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hắc y lão nhân hướng cặp mắt lạnh lẽ, sáng quắc như điện nhìn chăm chăm vào mặt Thiếu Bạch như thế hồi lâu hỏi:

- Thật tiểu huynh đệ là ai, tại sao lại quá để tâm đến mối trăm oan của Tả gia?

Thiếu Bạch tỏ vẻ cung kính vòng tay vái dài nói:

- Lão tiên bối bất bình trước mối trăm oan của phụ mẫu, sống âm thầm trong cốc này trên mười năm, nếu vẫn bối không nói thực thân thế thì cảm thấy lòng bức rút.

Hắc y lão nhân ngạc nhiên ra mặt:

- Tiểu huynh đệ đúng thực là hậu nhân của Tả gia?

- Vãn bối Tả Thiếu Bạch. Tả Giám Bạch, người mang mối trăm oan chưa được gột rửa chính là gia phụ.

- Lão phu không tin!

- Vãn bối thật là hậu nhân của Tả gia, xin thề nếu như ắt không nói có sẽ bị trời tru đất diệt!

Hắc y lão nhân thở dài:

- Ôi! Nhà ngươi tới chốn này phải chăng để tìm lão phu?

- Văn bối tới đây là muốn dò xét tình hình cuộc họp giữa chưong môn nhân của bốn phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Không Động và Võ Đang trên núi Nam nhạc, chẳng dè được gặp lão tiền bối!

Hắc y lão nhân sững sốt buột miệng hỏi:

- Sao? Chưong môn nhân của bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và Không Động định họp nhau ở đây à?

- Dạ đúng vậy!

- Thế thì lạ quá?

Thiếu Bạch thủng thẳng đỡ lời:

- Việc chưong môn bốn phái tụ hội ở Nam nhạc văn bối tình cờ nghe được, người trên giang hồ biết tin này chắc không bao nhiêu đâu.

- Tứ đại môn phái, phái nào cũng có cơ nghiệp to tát, việc gì phải lặn lội tới mãi Nam nhạc để gặp nhau?

Thiếu Bạch hốt vòng tay thi lễ- nói:

- Thân thế của văn bối đã khai báo cùng lão tiền bối, chẳng hay người có thể cho biết tánh danh?

Hắc y lão nhân nhẹ thở dài đáp:

- Chưa chừng trên giang hồ đã chẳng còn ai buồn nhớ tên hiệu lão phu...

Thoáng dừng, lão điểm nhẹ nụ cười thật tươi:

- Sông trường giang sóng sau xô sóng trước, từng lớp người mới thay đám người cũ. Lão phu đã tưởng mối trầm oan của nhà họ Tả vĩnh viễn là một vụ án bí mật trên giang hồ, không ngờ nhà họ Tả còn có được một nhân vật anh hùng là tiểu huynh đệ.

- Lão tiền bối quá khen.

- Bình sinh lão phu rất ít chịu khen ai, vậy lời khen này là thành thực, không hiểu tiểu huynh đệ học nghệ với vị nào mà chừng ấy tuổi đã có một thân võ công kinh nhân?

Thiếu Bạch hơi do dự đáp:

- Không dám nói dấu lão tiền bối, người truyền thọ kiếm pháp cho văn bối là bậc tiền bối được người đời tôn là Càn khôn nhất kiếm...

Hắc y lão nhân tròn tròn mắt:

- Sao? Nhà người nói là Cơ Đồng à?

- Dạ, chính là ân sư của văn bối.

Lão nhân buông tiếng cười ha hả:

- Chẳng trách người mới rút kiếm đảo một vòng, đã phá được Ngũ quỷ sư hồn, môn công phu ta tốn mười năm khổ luyện...

Sẽ dâng hăng, lão tiếp lời:

- Ông Cơ Đồng khi xưa đi lại trên giang hồ từng có tiếng thơm là thiên hạ đệ nhất kiếm. Một kiếm đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, nhưng tuyệt trước sau không thấy nói người đã đả thương một ai. Vì vậy, còn có tên khác là Thiên kiếm, ấy là nói kiếm thuật của

người đã đạt tới mức tột đỉnh tột vời, vời vời cao tận chín tầng mây. Nhưng ở trong vẫn ôm ấp đầy bầu đức hiếu sinh.

- Dạ đúng thế, kiếm pháp của gia sư còn có tên là Đại bi, hàm chứa ý thương xót người.

Giờ đây, lão nhân đã thấy lòng thư thối, gật đầu cười:

- Nhà ngươi là đệ tử đích truyền của Cơ Đồng, chỉ khế vung kiếm đã phá giải được công phu khổ luyện mười năm của ta cũng chẳng có gì là lạ. Ngươi thắng là phải, lão hủ không buồn.

- Văn bối đã thành thực nói hết những điều cần phải dấu kín, vậy hy vọng lão tiền bối cũng bỏ ý định trở về huyết động.

- Phải chăng nhà ngươi muốn lão hủ tái xuất giang hồ để giúp nhà ngươi một tay?

- Dạ đúng thế!

Lão nhân ha hả cười lớn:

- Được! Lão phu chấp thuận, có điều chuyện này dây dưa động chạm đến rất nhiều người. Không biết phải giết bao nhiêu võ lâm đồng đạo mới vừa, do đấy lão hủ cũng có lời nói rõ trước, lúc báo thù, tiểu huynh đệ có giết chỉ xin giết kẻ nguyên hung, còn tha cho tông phạm.

- Văn bối xin hứa.

Hắc y lão nhân suy nghĩ lung rồi lên tiếng:

- Chưa có gặp phải trọng trách to tát như tiểu huynh đệ, kẻ thù quá sức đông, giang hồ đồng đạo năm phần thì hết bốn là cừu nhân, dấu cho có được kiếm thuật chân truyền của Cơ Đồng nhưng sức một người cũng không nên việc, do đấy tất cần phải tập hợp thêm nhiều cao thủ để gây một thanh thế mới.

- Chuyện này... văn bối chỉ sợ không có tài chỉ huy.

- Ta định giúp nhà ngươi, mời một vị cao nhân giúp ngươi hoàn thành đại nghiệp. Có điều người này tính tình cổ quái lắm, tiểu huynh đệ dấu đã có võ công tuyệt thế, y cũng vị tất chịu đáp ứng. Vậy nhà ngươi phải có lòng bao dung, giới hạn hơn người, như Lưu Huyền Đức tam cố Thảo Lư khi xưa, lúc tìm Khổng Minh mới có thể mời y xuống núi.

Thiếu Bạch mừng rỡ:

- Nếu có thể tẩy sạch mỗi trăm oan cho phụ mẫu, thì đừng nói ba lần tới Thảo Lư, mà tám chín lần cũng đến được.

- Tiểu huynh đệ đã có nhã lượng như vậy, lão hủ tin tưởng đoạn công án năm xưa của Bạch Hạc môn thế nào cũng được phanh phui, phơi trần trước mắt người đời.

Thiếu Bạch đột nhanh vòng tay xá:

- Được lão tiền bối tương trợ văn bối cảm kích bất tận, không hiểu người có thể cho biết tánh danh?

- Võ lâm không phân lớn nhỏ, người đạt là bậc trên, lão hủ tuy hơn tuổi nhiều nhưng mức võ công thành tựu không thể so sánh cùng người, vậy từ nay chúng ta gọi nhau bằng anh em.

- Điều này tại hạ đâu dám.

- Đã hiểu lòng nhau, khách sáo làm gì.

- Được, lão tiên bối đã muốn vậy, nếu văn bối không đáp ứng chẳng hóa ra lại bảo nghĩ khác.

Hắc y lão nhân nói:

- Lúc chưa quy ẩn, lão phu cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ, võ lâm đồng đạo đều gọi là Sinh tử phán Vạn Lương.

Thiếu Bạch vội vòng tay:

- Thì ra là Vạn huynh.

- Ta ghét nhất điều ác, mà mỗi khi hạ thủ lại tàn độc, cho nên người trong võ lâm thường mắng ta là người ở giữa chính tà, nói ta làm người xử sự toàn do sự vui giận của cá nhân.

- Tại hạ thấy Vạn huynh không vẻ gì là người cục súc.

Vạn Lương vỗ đùi đánh đét một tiếng, giờ ngón tay cái:

- Tiểu huynh đệ, thật đúng là tri kỷ của Vạn mỗ.

- Vạn huynh quá khen.

- Trong đời ta đã giết nhiều người lắm nhưng tự tin là không giết lầm một người tốt nào. Có rất nhiều võ lâm đồng đạo ngoài mặt thì có vẻ tử tế, đại nhân đại nghĩa, ra tay giúp đỡ này nọ để lấy tiếng khen nhưng kỳ tình bên trong không điều ác nào là không làm. Ta bị mang cái hiệu kỳ cục ấy cũng bởi nguyên cớ đã giết quá nhiều hạng sâu bọ ấy.

Thiếu Bạch ngược mắt nhìn trời, đột ngột hỏi:

- Về việc bốn chương môn nhân của bốn phái hợp nhau, Vạn huynh có ý kiến gì?

- Tiểu huynh đệ có biết họ hợp ở đâu không?

- Chỉ biết trên Nam nhạc, chứ không biết đích xác ở chỗ nào.

- Hoàn sơn có mấy nơi nổi tiếng ta đều biết hết, họ hợp nhau chắc chỉ lẫn lẫn ở mấy chỗ đó chứ không đâu đâu.

Thiếu Bạch chợt nhớ tới hai người mới đi qua, sẽ giọng:

- Lão huynh ẩn cư ở trong thâm cốc này có đệ tử theo hầu?

Vạn Lương lắc đầu:

- Chỉ có một mình Vạn mỗ ẩn cư ở nơi đây.

- Nói thế, giường nằm của lão huynh sớm đã có kẻ chiếm đoạt rồi!

Nhắc lại chuyện vừa mới thấy cho Vạn Lương biết, lão chỉ mỉm cười nói:

- Không ngờ một nơi hoang vắng như Nam nhạc xưa nay, thốt nhiên lại xảy ra nhiều chuyện náo loạn. Cũng may là lão huynh ẩn cư nơi đây thập phần bí mật nên trong cốc này dù có người lai vãng cũng không thể nào tìm được chỗ ở của ta. Xin tiểu huynh đệ hãy tới chỗ nghỉ của lão huynh, trước là thưởng ngoạn, sau rồi lão huynh sẽ dò lần nơi tụ họp của chương môn nhân bốn môn phái ấy cho tiểu huynh đệ.

- Tại hạ còn hai người em nữa, đợi tại hạ đi gọi bọn họ đến bái kiến lão huynh.

- Được, lão huynh xin chờ ở đây.

Thiếu Bạch sẽ dạ rồi tất tả chạy ra khỏi cốc. Hoàng Vĩnh và Cao Quang đều ẩn mình một nơi, canh phòng lối vào núi nhưng ba người đã có những ám hiệu với nhau từ trước nên chàng tìm được ngay.

Thiếu Bạch vội vã nói:

- Nhị vị huynh đệ, mau theo ta đi gặp một vị võ lâm tiền bối.

Hoàng Vĩnh ngạc nhiên:

- Ai thế?

- Ngu huynh mới quen đây.

- Đại ca có thổ lộ thân thế cho người ấy biết?

- Vị tiền bối này năm xưa cũng vì chuyện Bạch Hạc bảo bị tàn sát, đã đứng ra tranh luận với người trong Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội Lưỡng đại bang cho nên mới có chuyện xung đột cùng hai phái Võ Đang và Côn Luân. Người thọ thương phải đi ở ẩn, vị này đáng là bậc ân nhân, tri kỷ của Tả gia. Xem chừng đối với chuyện khi xưa, lão tiền bối ấy có lẽ biết rất nhiều, bằng không người đã chẳng đứng ra để phản đối toàn thể võ lâm đồng đạo.

Cao Quang nóng nảy, xen vào nói:

- Nếu như chúng ta thấy người ấy có ý khác lạ, cứ hợp sức giết y diệt khẩu là xong.

Biết người em nóng tính, ăn nói bừa bãi cho nên Hoàng Vĩnh và Thiếu Bạch cũng không ai để tâm. Ba người thi triển khinh công chạy nhanh vào trong sơn cốc. Sinh tử phán Vạn Lương quả nhiên vẫn đứng yên chỗ cũ chờ đợi.

Thiếu Bạch quay lại nháy mắt cho hai em:

- Vị này là Vạn tiền bối, nhị vị hiền đệ mau ra mắt đi.

Hoàng Vĩnh thấy Vạn Lương sắc mặt âm trầm, không phải là hạng người tốt, nhưng Thiếu Bạch đã bảo cũng đành phải vái dài bái kiến. Vạn Lương nhìn kỹ Hoàng Vĩnh và Cao Quang giây lâu nói:

- Hai người này có thể tin cẩn được?

- Họ đều là anh em sống chết với văn bối và đã biết rõ thân thế của văn bối.

Cao Quang xen lời:

- Được lắm, tiền bối đã hoài nghi anh em chúng tôi, thú thật, chúng tôi cũng không mấy tin tưởng đối với tiền bối!

Vạn Lương cười ha hả nói:

- Lão phu làm việc tốt hơn nửa đời người như là hành hiệp, cứu nhân độ thế. Nhưng trong võ lâm nói tới lão phu ít có người hay biết. Giờ thì với chừng tuổi này, như nếu có ẩn cư ở nơi đây để rồi sẽ mục nát với cỏ cây cũng đành thôi. Nhưng nếu tái xuất giang hồ, tất phải làm nên chuyện kinh thiên động địa...

Ngừng lại, lão đổi giọng trầm buồn tiếp lời:

- Gần trăm năm nay, việc lớn lao nhất trong võ lâm phải kể đến thảm án nơi Bạch Hạc bảo. Nếu như lão phu có thể làm rõ được vụ án này thì có chết cũng cam!

Thiếu Bạch vòng tay vái dài nói:

- Lão tiên bối có được hùng tâm và nghĩa khí ấy sẽ là nguồn an ủi rất lớn cho Bạch Hạc môn, vẫn bối xin cảm tạ thâm ân của tiên bối.

- Tiểu huynh đệ khỏi cần cảm kích ta, việc làm của Vạn mỗ đối với Tả gia quyết không nhằm lẫn. Nhưng nếu nói về chính mình như Vạn mỗ đây, thân không có đệ tử, tuy cũng kể được là nhân vật bạt tuý trong võ lâm nhưng sau khi Vạn mỗ mất rồi thì tên tuổi sẽ không còn ai nhắc nhở tới. Nhưng nếu vì việc làm sáng tỏ được phẩm giá năm xưa nơi Bạch Hạc bảo, chẳng phải là Vạn mỗ sẽ để lại tiếng thơm mãi mãi trên giang hồ sao?

Cao Quang liếc mắt nhìn trời giây lâu nói:

- Trời đã sắp vào đêm, chúng ta vẫn chưa phát giác được nơi tụ họp của tứ đại môn phái, cũng không thấy tung tích một ai, chỉ sợ đành bó tay mất thôi!

- Không sao đâu, địa hình ở Nam nhạc này lão phu am hiểu lắm, chỉ cần bọn họ thật có tụ họp ở đây, ta sẽ không khó tìm họ.

- Lão tiên bối lâu năm chưa rời khỏi huyệt động ẩn cư, hẳn không biết đã có người đặt chân đến đây.

- Nam nhạc này xưa nay vắng lặng lắm, những nhân vật võ lâm rất ít khi qua lại nơi đây. Giờ đột ngột bao nhiêu người đến tụ họp, chắc phải còn có nguyên nhân. Hiện tại nếu như chúng ta gây chuyện với nhân vật võ lâm trong cốc, tất sẽ có kinh động tới người của tứ đại môn phái.

Cao Quang nghĩ bụng:

- Phải đấy, lão này trông thế mà có hiểu biết lắm.

Trong lòng ít nhiều cũng đã sanh kính phục Vạn Lương, Hoàng Vĩnh thoáng nghĩ nói:

- Ý kiến của lão tiên bối...

Vạn Lương ngắt lời:

- Theo ý lão phu, không chừng dụng ý của bọn chúng môn nhân bốn phái ấy lén lút gặp gỡ hẳn có liên quan đến việc Bạch Hạc bảo năm xưa.

- Không hiểu lão tiên bối nên bắt đầu việc dò thám lúc nào?

Vạn Lương đằng hắng:

- Lên đường ngay bây giờ được chứ?

- Chúng tôi lúc nào cũng xin tuân lệnh.

Vạn Lương cười nhạt nói:

- Nói khéo lắm, lão phu dù có trúng kế khích tướng của người cũng không bỏ ý định.

Nói xong lão tung mình băng tới trước. Hoàng Vĩnh mỉm cười chạy theo sau. Bọn người họ lẳng lặng thi triển khinh công để tung thân pháp nương theo ánh sáng yếu ớt, vàng nhạt của buổi chiều tàn, leo dần lên đất đá sừng sững.

Bọn Vạn Lương lên đến đỉnh núi thì màn đêm cũng vừa buông, Vạn Lương đưa tay chỉ về phía ngọn núi cao ngất, chập chờn trong bóng tối ngoài xa nói:

- Nếu lão phu đoán không lầm thì bọn họ tất sẽ gặp nhau trên ngọn Hối nhận phong kia.

Cao Quang xen lời:

- Lão tiên bối có gì làm bằng?

- Ngọn Hôi nhận phong cao chót vót mây xanh, bốn mặt toàn là vách đá thăm thẳm, chỉ có một lối nhỏ có thể leo lên nhưng hình thế hiểm yếu lắm. Thật đúng với câu, một người trấn cửa vạn kẻ khôn vào. Nếu bọn họ có bàn bạc chuyện trọng đại gì, tất phải lựa ngọn Hôi nhận phong là một nơi hợp tốt nhất.

- Nhưng nếu bọn họ không có ở đó thì sao?

- Như nếu họ không hợp nhau trên ngọn Hôi nhận phong thế tất là ở dưới Viên sầu giản.

Thiếu Bạch xen vào nói:

- Bất luận là họ có ở đó hay không, chúng ta hãy cứ đến Hôi nhận phong ấy xem sao?

- Được, nhưng con đường lên núi hiểm nghèo lắm, xin chư vị tiểu tâm.

Lời vừa dứt, Vạn Lương cất bước chạy trước dẫn lộ. Dưới những ánh sao con đường núi trở nên gập ghềnh lạ, trông lên ngọn núi xa, chập chờn toàn những bóng cây khe đá. Bốn người tuy đều có võ công siêu phàm, cũng cảm thấy mỗi một lần lo ngại.

Ngọn Hôi nhận phong xem gần mà lại đi rất xa. Bốn người chạy mãi chừng vừa hết một canh mới đến chân ngọn núi. Thiếu Bạch và Vạn Lương vẫn ung dung, duy chỉ có Hoàng Vĩnh và Cao Quang mồ hôi đã vã ra như tắm, hỏn hển tiếng thở.

Vạn Lương dừng bước sẽ giọng nói:

- Lối đi lên núi còn cách đây không đầy ba dặm nữa. Chúng ta hãy nghỉ ngơi giây lát rồi lên đường cũng chẳng muộn.

- Nếu như chừng môn nhân tứ đại môn phái thật có họp nhau trên ngọn núi, có thể xảy ra trường ác chiến, chúng ta nghỉ ngơi lấy sức là phải lắm.

Vạn Lương lầm lũi đi kiếm một mô đá, ngồi xếp bằng tròn yên lặng điều tức. Có lẽ độ chừng tiếng đồng hồ sau, bốn người lần lượt nghỉ mệt xong lại cất bước lên đường. Sau hồi lâu điều tức, ai nấy đều thấy khỏe khoắn, cho nên chỉ trong khoảnh khắc, bốn người đã tới con đường lên núi.

Vạn Lương sẽ dặn lần cuối:

- Lão phu dẫn đường, ba vị hãy dè dặt, đừng có gây nên tiếng động.

Men theo lối đi, họ leo dần lên đỉnh núi. Ba anh em Thiếu Bạch lặng lẽ nối gót theo sau. Ngọn Hôi nhận phong này cao ước ngàn trượng, mọc thẳng ngay giữa dãy núi chập chùng, bốn mặt đều là vách đá trơn tuột, dù cho là người có khinh công tuyệt thế, sợ cũng không tài nào leo lên được. Duy chỉ có lối đi thiên nhiên ấy, tuy có gập ghềnh, hiểm trở nhưng tạm cũng có thể dùng được.

Bọn người họ lên đến lưng chừng núi, Vạn Lương đi trước dẫn đường hốt nhiên dừng lại hấp tấp nhảy sang một bên, ẩn mình sau tảng đá bên vệ đường.

Thiếu Bạch biết có sự lạ, vội vã phát tay ra hiệu cho hai người em theo sau ngừng lại, vận nhãn quang dõi đôi mắt về phía trước.

Dưới ánh sao mờ mờ, chỉ thấy cách đó chừng bảy tám trượng, trên một phiến đá trước một cây tùng cành lá xum xuê, có một vị hòa thượng vận áo màu xám tro, trước ngực đặt ngang một cây thiền trượng lung linh, đen bóng. Thiếu Bạch giật mình nghĩ bụng:

- Quả nhiên là ở nơi đây rồi.

Đề chân khí, chàng nhẹ nhàng chạy tới sau tảng đá, chỗ Vạn Lương đang ẩn nấp, sẽ giọng nói:

- Hòa thượng có lẽ là môn hạ đệ tử Thiếu Lâm, xem chừng đúng là nơi này.

- Đúng vậy, nhưng hòa thượng ấy ngồi chặn ngay giữa đường, khu này lại không có chỗ nào ẩn thân được, còn nếu tiến tới tất sẽ bị phát giác.

- Thế thì chúng ta biết phải làm sao?

- Ta tìm cách giết cho được tên hòa thượng chặn đường kia, nhưng cần nhất là đừng để cho y còn sức phản công hoặc có thì giờ kêu gọi đồng đảng.

Thiếu Bạch tính nhẩm khoảng cách từ đó đến hòa thượng, nếu sử dụng ám khí trong bóng tối chỉ sợ khó trúng ngay được nơi yếu hại của đối phương. Mãi phân vân, nhất thời cũng không sao khiến cho hòa thượng kia dời khỏi vị trí. Vạn Lương mắt nhìn quanh quất nói:

- Tiểu huynh đệ có biết dùng ám khí không?

Thiếu Bạch sẽ lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Liên tưởng đến cuộc tỷ thí ám khí với Trương Ngọc Giao một tháng trước đây, nghĩ bụng:

- Nếu như có được thủ pháp cao minh như thiếu nữ ấy, may ra mới đạt được ý nguyện.

Vạn Lương suy nghĩ lung lăm mới nói:

- Tiểu huynh đệ đã không thiện về ám khí, lão hủ đành ra tay. Còn tiểu huynh đệ hãy dùng Bích hồ công từ bên trái vách núi bò đến sau lưng y, giơ tay ra hiệu cho lão hủ, nhất là phải tìm cách phân tâm y để lão hủ bất thần hạ thủ.

Thiếu Bạch liếc nhanh qua vách đá trơn bóng như mỡ về mé trái núi nói:

- Nếu như có bề gì, còn có tại hạ xuất thủ nữa, lo gì.

Không đợi cho Vạn Lương đáp lời, chàng liền đứng phắt dậy, bò lên phía trên. Vạn Lương không tiện phân trần, cũng không kịp cản, đành lặng lẽ thò tay rút ra hai mũi Tý ngọ tinh, chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu Bạch cúi đầu nhìn xuống thâm cốc thăm thẳm, bất giác rung mình nhưng nghĩ đến mối hãm oan của phụ thân và nỗi cừ hận của hơn mấy trăm người trong Bạch Hạc bảo bị thảm sát, hào khí liền phùng phục nổi dậy, chàng mạnh dạn đề khí bò nhanh trên vách núi.

Vách đá cheo leo này hiểm ác cùng cực, nơi đây ngoại trừ lối đi mà hòa thượng áo xám trấn giữ, tuyệt không đường nào đi lên.

Bấy giờ Thiếu Bạch mon men tiến đến gần bên lão hòa thượng áo xám tro. Cái tình cảnh ấy thật phần nguy hiểm, bởi vì chỉ cần hòa thượng áo xám tro kia thốt nhiên khám phá ra Thiếu Bạch, thì dù cho chàng có võ công cao siêu đến đâu, cũng không tài nào kháng cự nổi lối tập kích của đối phương.

Phải biết, môn Bích hồ công này, tuy chỉ là một công phu khinh công nhập môn căn bản, nhưng rất khó luyện đến mức tuyệt đỉnh, vì lẽ môn công phu này toàn dựa vào chân khí của người sử dụng đề tụ cho thân người nhẹ bồng, nhờ hai cánh tay mà bám sát vào vách đá trơn

tuột. Một khi chân khí bị tản mát, thân hình sẽ trở nên nặng nề, bất luận là người có võ công cao thế nào đi nữa, cũng không thể vừa thi triển Bích hỏ công bò trên mặt đá, lại vừa xuất thủ chống trả.

Lúc ấy, vị tăng nhân áo xám tro vẫn ngồi yên lặng trên phiến đá, hai tay chấp ngang ngực, dường như đang nhập định. Thiếu Bạch bò nhanh thêm độ hơn trượng nữa, đủ tạm vượt qua phiến đá hòa thượng đang ngồi, chàng tung phất người, nhảy vút xuống giữa lối đi.

Ngưng thần đưa mắt nhìn, chỉ thấy tăng nhân áo xám vẫn ngồi bất động trên phiến đá, chàng khấn thầm:

- Phụ mẫu có linh, xin phò trợ cho đồ nhi.

Tả chưởng đưa cao, chàng đánh nhanh tới. Thế chưởng đã đến gần sau lưng hòa thượng song y vẫn ngồi yên. Thiếu Bạch rung động, vội vã dừng lại, biến chưởng thành chỉ điểm thẳng vào huyệt Kiên Tĩnh đằng sau bả vai đối phương. Chỉ thế này mạnh mẽ cực cùng, bởi vì chàng biết rõ bọn tăng lữ Thiếu Lâm phái theo hầu chưởng môn nhân, võ công không tên nào thấp kém.

Luồng chỉ lực vừa trúng huyệt gã hòa thượng, thật lạ lùng cả thân hình to béo của đối phương từ từ đổ chúi xuống.

Cùng lúc, Thiếu Bạch chột vớ lẽ thì ra hòa thượng kia sớm đã mất hết sức tự vệ. Vạn Lương, Hoàng Vĩnh và Cao Quang mắt thấy Thiếu Bạch đã thành công, tất cả nối gót nhau chạy nhanh lên trên.

Thiếu Bạch tả thủ sờ vào mũi hòa thượng, thấy y vẫn còn thoi thóp thở, chứng tỏ chỉ mới bị người điểm huyệt. Vạn Lương vỗ đùi đánh đét, khen:

- Tiểu huynh đệ thật bản lĩnh cao cường, lão hủ bái phục lắm!

Thiếu Bạch sẽ gượng cười:

- Văn bối đâu dám cướp công, người này đã bị điểm huyệt trước rồi.

Vạn Lương sừng sốt hỏi lại:

- Cái gì? Hòa thượng này đã bị người ta điểm huyệt rồi à?

- Đúng vậy, y không còn sức kháng cự.

Vạn Lương trầm ngâm, lẩm bẩm:

- Trong võ lâm hiện nay, lại còn có ai võ công đến thế. Có thể từ trên vách đá cheo leo, điểm trúng huyệt đạo hòa thượng này một cách lặng lẽ.

Ngừng lại giây lâu, lão tiếp lời:

- Xem vậy hẳn đã có cao thủ đuổi theo tung tích của chưởng môn nhân bốn phái ấy lên đến tận đỉnh ngọn Hồi nhận phong này.

- Văn bối cũng nghĩ thế.

Vạn Lương thoáng nghĩ nói:

- Chúng ta hãy để nguyên hòa thượng này ở chỗ cũ, rồi lên đỉnh ngọn núi xem sao?

- Văn bối xin mở đường.

Đi men theo lối mòn hương thẳng lên đỉnh núi. Bốn người đi được chừng ba bốn chục trượng nữa, con đường nhỏ hẹp thốt trải rộng ra, đứng trên thế núi trông xa như một đồng đá rải dài. Thiếu Bạch rút kiếm hộ thân, tung mình nhảy lên trên một phiến đá.

Chỉ thấy hai trung niên đạo nhân dựa lưng trên vách núi. Người bên trái cầm chuôi kiếm, người bên mặt đã rút trường kiếm gần ra khỏi vỏ. Trong ánh đêm, thấy mờ mờ tà áo của hai đạo nhân phơ phất bay chập chờn trên vách đá.

Vạn Lương cũng theo sát Thiếu Bạch, nhìn hai đạo nhân giây lâu, sẽ giọng nói:

- Hai đạo nhân này tựa như cũng bị người điểm huyết, không hiểu ai mà có võ công cao khiếp đến thế? Có lẽ trên đỉnh Hối nhạn phong đã xảy ra một trường quyết chiến.

Thiếu Bạch động lòng nghĩ bụng:

- Mười ba năm trước đây, bởi vì cái chết bất minh bạch của chương môn nhân bốn phái kia đã khiến cho hơn mấy trăm nhân mạng của Bạch Hạc bảo thác oan chỉ vì phụ mẫu ta vừa mới xuất hiện ở quanh vùng Yên vân phong. Chẳng lẽ mười ba năm sau, cái cảnh thê thảm đó lại di-n lại, mà nạn nhân lại là bốn chương môn nhân thừa kế sự nghiệp của bốn người trước, món nợ này chẳng lẽ sẽ phải đổ lên trên đầu Thiếu Bạch ta nữa sao?

Vạn Lương như đã đoán ra phần nào tâm trạng của Thiếu Bạch, khẽ giọng nói:

- Tiểu huynh đệ đừng nên lo lắng thái quá, bốn chương môn nhân hiện nay đã được bài học mười ba năm về trước, tất họ sẽ phòng bị cẩn thận hơn. Chuyện cũ quyết sẽ không thể tái di-n được, bởi vì dù đối phương có võ công đến đâu cũng khó lòng giết sạch được những cao nhân theo hộ giá chương môn nhân tứ đại phái ấy. Hơn nữa, trên đỉnh núi vẫn không nghe thấy có động tĩnh gì, chắc là người trong bốn phái chưa phát giác đã có kẻ lén lên tận đỉnh.

Thiếu Bạch biết Vạn Lương có ý an ủi mình, sẽ thở dài:

- Mong được đúng như dự liệu của lão huynh.

Vạn Lương yên lặng nhìn hai đạo nhân đứng bất động trên vách đá giây lâu nói:

- Chúng ta hãy đổi lấy đạo bào của hai đạo nhân kia, tất sẽ d- bề trà trộn.

- Xin vâng theo cao kiến của lão tiên bối.

Tức thời, chàng phóng mình tới gần hai đạo nhân, lôi bọn họ vào trong bóng tối, rồi cởi áo đạo bào mặc vào mình. Cao Quang thấy Thiếu Bạch và Vạn Lương thay đổi y phục của hai đạo nhân xong, bất giác thở dài:

- Đáng tiếc là chỉ có hai chiếc.

Vạn Lương sẽ giọng khuyên:

- Chúng ta đi chuyến này là chỉ muốn tìm hiểu dụng ý của chương môn nhân bốn phái hội họp nhau trên Hối nhạn phong chứ tuyệt không có động thủ, vậy lão hủ tạm xin nhậm vị ở lại canh giữ nơi này, được chứ?

Cao Quang trợn mắt vừa chực phản đối, Hoàng Vĩnh đã vội nói trước:

- Lão tiên bối phân phối rất hữu lý, chúng ta nên theo lời người dặn dò.

Cao Quang mắt thấy Hoàng Vĩnh bằng lòng rồi đành lẳng lặng nuốt giận đứng yên.

Vạn Lương vút người hướng thẳng lên đỉnh núi. Thiếu Bạch tất tả theo sát. Hai người khinh công đều trác tuyệt, thoăn thoắt bước trên con đường núi nhẹ nhàng không một tiếng động. Đến gần đỉnh núi, hai người băng mình nấp sau một tảng đá, thò đầu nhìn ra.

Trên đỉnh ngọn núi là một bãi cỏ bằng phẳng, ước độ hơn một mẫu. Bốn mặt đều là những đám tùng sống đã lâu đời, cỏ cây chằng chịt trong đám đá lờm chờm. Ở chính giữa có căng một chiếc lều, bên trong lờ mờ có ánh đèn chiếu hắt ra.

Thiếu Bạch nhún gót bay bổng lên cành tùng mọc chìa ra ngoài ngọn nhai, nấp mình trong đám lá. Nơi đây chàng có thể nhìn rõ cảnh vật ở phía dưới nhờ ánh sao mờ tỏ.

Chỉ thấy ngoài ba trượng sau một tảng đá lớn, có một đạo nhân đeo kiếm thốt nhảy lên phiến đá, đảo mắt nhìn quanh quất, dường như đã phát giác tiếng tà áo bay trong gió của Thiếu Bạch vừa rồi. Đạo nhân đứng yên lặng như thế giây lâu mới rảo bước tới con đường đi lên núi.

Thiếu Bạch chột dạ nghĩ bụng:

- Nguy thật, nếu như y tinh mắt tất sẽ phát giác ra Vạn tiền bối.

Chàng đề nhanh chân khí chờ đợi, nếu như đạo nhân ấy phát giác được Vạn Lương, chắc là chỉ còn cách giết thật nhanh y để diệt khẩu.

Vạn Lương thốt nghe tiếng chân người đến gần, cũng vội cảnh giác. Lão nhanh nhẹn bò lên phía trên, ẩn sau một tảng đá. Thiếu Bạch thầm khen:

- Người này thật là tay mưu trí và lịch duyệt giang hồ.

Đạo nhân đi đến bên lối nhỏ dẫn lên núi, đảo mắt nhìn giây lâu, lại quay gót về tây. Thiếu Bạch định bụng:

- Nếu như ta xuất kỳ bất ý, ra tay điểm huyết y thật không mấy khó, nhưng không hiểu trong bóng tối quanh đây còn mai phục bao nhiêu tay cao thủ trong bốn đại môn phái nữa. Như nếu lộ diện tất sẽ bị bọn họ phát giác ngay.

Ý nghĩ xoay quanh trong đầu, nhất thời do dự bất quyết. Lúc nhìn lại đạo nhân thì y đã mất bóng, một luồng gió lạnh thổi qua khiến những cành tùng va vào nhau xào xạc. Cảnh vật trở về với cái vẻ hoang vắng của chốn thâm sơn.

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn về túp lều lờ mờ có ánh đèn, hình ảnh cái chết thảm khốc của phụ mẫu lại hiện ra trước mắt, chàng nghiêng răng lắm bả:

- Đến đây không lẽ lại về không, chẳng vào hang cọp sao bắt được cọp con, dù có chết ta cũng liều một phen!

Đạo nhân mất xem chừng động tĩnh giây lâu, mới hạ mình xuống đất, lần bước tiến về túp lều. Không hiểu là vì chủ nhân mai phục quanh đó ít ỏi hay là chướng môn nhân bốn phái ấy quá tự tin vào bản lãnh, canh phòng qua loa, mà Thiếu Bạch đã đến gần túp lều còn chừng hai trượng nữa vẫn không thấy một ai ra mặt cản đường.

Túp lều được dựng lên trên khoảng đất rộng độ ba trượng vuông, có điều vì tấm vải che quá dày, nên ngoài ánh đèn chập chờn không sao thấy được cảnh vật bên trong.

Thiếu Bạch rảo quanh túp lều một vòng vẫn không thấy người nào xuất hiện, ngay tên đạo nhân đeo kiếm đi tuần ban nãy cũng đi đâu mất hút, không còn trông thấy bóng hình đâu nữa.

Tuy trong lòng lấy làm lạ nhưng Thiếu Bạch tài cao mật lớn, không tỏ vẻ e dè sợ sệt, chàng cẩn thận dè chừng từ từ bước lần tới căn lều một cách nhẹ nhàng, hai mắt chàng đảo mắt nhìn chung quanh dò la động tĩnh.

Càng gần tới căn lều, ánh đèn bên trong soi mờ mờ bóng người ngồi bên vách lều, Thiếu Bạch càng cẩn trọng hơn.

Đột nhiên những tràng cười lạng lẽ từ trong căn lều vang ra làm cho Thiếu Bạch bất giác sững người, dừng ngay chân lại.

Giọng cười chưa dứt, một giọng nói khàn khàn thốt lên:

- Hà! Tên tiểu tử này thật là to gan, dám lần mò lên đỉnh Hối nhận phong này để dò thám chúng ta.

Một giọng nói sắc lạnh tiếp theo:

- Đã lên được tới đây, hẳn tên tiểu tử này không phải là người tầm thường, e rằng các đệ tử canh phòng đã bị hại rồi.

Ngừng lại một chút, giọng nói sắc lạnh đó hỏi Thiếu Bạch:

- Các hạ là ai? Lên đây để làm gì? Xin cho lão tăng được rõ.

Thiếu Bạch vòng tay cung kính vái chào một cái rồi nói:

- Thứ lỗi cho vãn bối không tiện nói ra danh tánh. Vãn bối có mấy điều thắc mắc muốn thỉnh giáo các vị chưông môn, nên mới mạo muội lần tìm lên đến đây. Mong các vị thứ cho tội mạo phạm.

Một giọng nói ồ ồ hỏi Thiếu Bạch:

- Trước mắt bọn ta mà nhà ngươi dám dấu diếm thân phận ư? Khôn hồn thì hãy nói ngay tên họ cùng gia thế, đừng để cho ta phải nổi giận.

--- o O o ---